

ZNAČILNOSTI NORMATIVNIH IN INFORMATIVNIH PRAVNIH BESEDIL

Ada Gruntar Jermol
Filozofska fakulteta, Ljubljana

UDK 81'276.6:34:81'42

V prvem delu pričujočega prispevka bom predstavila besedilno tipologijo za področje prava, kjer so podana bistvena izhodišča za obravnavo pravnih besedil. V drugem delu so posebej natančno opredeljene značilnosti besedilnih vrst *zakon* in *pravni učbenik*, pri čemer je večji poudarek na *zakonskem besedilu*, saj je ta besedilna vrsta kot izrazito institucionalizirano in zato normirano besedilo lažje opredeljiva kot na primer *pravni učbenik*, pri katerem besedilo veliko bolj določa avtorjev stil.

pravni jezik, normativni/informativni besedilni tip, besedilna vrsta, zakon, pravni učbenik

This article examines the case of text typology in law, presenting the essential premises for dealing with legal texts. The second part of the article precisely defines the characteristics of the text types of laws and legal textbooks, in which greater emphasis is placed on the former since it is expressly institutionalised and thus easier to define than the latter, in which the text is determined much more by the author's style.

legal language, normative/informative text type, text genre, law, legal textbook

1 Uvod

Pravna besedila se med seboj razlikujejo. Te razlike so še toliko bolj očitne pri prevajanju, kjer je poleg razumevanja in izbire ustreznih terminoloških ekvivalentov v prevodu treba uporabiti tudi za določeno besedilo oz. besedilno vrsto specifične morfosintaktične strukture in izbrati ustrezen stil. Čeprav se bom v pričujočem članku osredotočila na lingvistične probleme, in sicer na besedilne tipologije v pravnem jeziku ter na izbrane besedilne vrste in njihove značilnosti, pa je namen raziskave predvsem pokazati, zakaj in v kolikšni meri je besedilni tip pomemben pri pravnem prevajanju. Prav tako je pri prevajanju temeljnega pomena tudi poznavanje različnih značilnosti besedilnih vrst.

Kot omenjeno, bom pri lingvistični obravnavi izbrane tematike izhajala deloma tudi iz praktičnih izkušenj pri svojem pedagoškem delu. Pri večletnem poučevanju izbirnih prevajalskih modulov Prevajanje pravnih besedil

na Oddelku za prevajalstvo na 2. stopnji (magistrski študij) namreč opažam, da študentom povzročajo veliko večje težave prevodi normativnih besedil (npr. zakona, pogodbe, sodbe) kot pa informativnih besedil (izsekov iz različnih pravnih učbenikov). Res je glavna razlika med obema tipoma besedil ta, da imajo prva predvsem normativno/regulativno, druga pa izrazito eksplikativno funkcijo in so ravno zaradi te lastnosti laičnemu naslovniku lažje dostopna, čeprav terminološko gledano niso nič manj zahtevna, saj je iskanje ustreznih prevodnih ekvivalentov zaradi razlik med pravnimi redi zapleteno pri veliki večini pravnih besedil. Poleg tega so normativna besedila – zlasti zakonska – zelo abstraktna, kar je sicer temeljna lastnost norme nasploh. Pri normativnih pravnih besedilih lahko zaradi tega ali onega odklona od predpisanega načina izražanja (na prav vseh ravneh jezika) stil zelo hitro zdrсне na raven, ki ne ustreza več danemu tipu besedila. Zato bom v nadaljevanju skušala opredeliti bistvene značilnosti,

ki konstituirajo ta »normativni stil«. Pri tem je treba poudariti, da je le deloma mogoče izdelati nabor splošno veljavnih kriterijev – torej kriterijev, ki bi veljali za prav vsa normativna besedila, saj se celo splošni normativni akti med seboj nekoliko razlikujejo: ustava je npr. pisana veliko bolj poljudno kot zakon, ki zadeva zelo specifično pravno področje – npr. Zakon za uravnoteženje javnih financ (ZUJF).

V prvem delu prispevka bom predstavila primer besedilne tipologije za področje prava, kjer so podana bistvena izhodišča za obravnavo pravnih besedil (tudi pri prevajanju). V drugem delu bodo posebej natančno opredeljene značilnosti besedilne vrste *zakon* in *pravni učbenik*, pri čemer bo večji poudarek na *zakonskem besedilu*, saj je ta besedilna vrsta kot izrazito institucionalizirano in zato normirano besedilo lažje opredeljiva kot pa npr. *pravni učbenik*, kjer besedilo veliko bolj določa avtorjev stil.

2 Klasifikacija pravnih besedil

S klasifikacijo besedilnih tipov so se ukvarjali številni raziskovalci. V 50. in 60. letih prejšnjega stoletja postane klasifikacija besedil aktualna predvsem zaradi začetkov strojnega prevajanja. Vedno več znanstvenikov (npr. Jumpelt, Koller, Neubert kot predstavnik leipziške šole in mnogi drugi) si prizadeva razbrati besedilno specifične zakonitosti pri tvorjenju besedil ter dognati razmerje med funkcijo in konstituiranjem besedila, in sicer z namenom, da bi iz tega izpeljali prevodne metode. Vendar pa se številne splošne tipologije (npr. klasifikacija Katharine Reiß iz leta 1983) pri obravnavi tako specializiranega področja, kot je pravo, hitro izkažejo kot nezadostne in zato neustrezne. Tako so za potrebe delitve pravnih besedil nastale tipologije, ki upoštevajo posebnosti pravne domene in pravnega jezika. Omembe vredna je zlasti tipologija hrvaške jezikoslovke in prevodoslovke Susan Šarčević (1997: 11). S. Šarčević za področje pravnih besedil predlaga naslednjo tipologijo, ki

temelji na funkciji pravnega besedila v izhodiščnem pravnem redu in jeziku:

- **preskriptivna (normativna)** besedila (zakoni, uredbe, pogodbe, konvencije),
- **hibridna** besedila: primarno deskriptivna, ki pa vključujejo tudi preskriptivne komponente (odločbe sodišč ter pravna besedila za vodenje sodnih in upravnih postopkov), in
- povsem **deskriptivna (informativna)** besedila, ki na pravo vplivajo bolj posredno, avtorji so predvsem pravni teoretiki (pravni učbeniki, znanstveni članki).

3 Nekaj posebnosti normativne besedilne vrste *zakon* in informativne besedilne vrste *pravni učbenik*

Klasifikacija, ki temelji na enem samem kriteriju, je preveč poenostavljena in terja nadaljnjo delitev v podskupine; to je mogoče doseči z upoštevanjem dodatnih kriterijev, kot so kontekstualni (npr. situativni, kot sta vrsta in področje komunikacije) ter strukturni kriterij (tema in način razvoja teme) (glej Brinker 2001: 125–132). Pri opredelitvi posameznih besedilnih vrst pa je treba upoštevati še dodatne značilnosti, in sicer predvsem take, ki se nanašajo na jezikovni ustroj besedila – npr. na njegove morfosintaktične, leksikalne, pa tudi stilistične lastnosti. Brinker (2001: 135) definira pojem besedilne vrste kot konvencionalno veljaven vzorec kompleksnega jezikovnega ravnanja, ki ga je mogoče opredeliti kot tipičen skupek kontekstualnih (situativnih), komunikativno-funkcionalnih in strukturnih (slovničnih in tematskih) značilnosti. Zato bom v nadaljevanju skušala opredeliti nekatere poglobitve značilnosti normativne besedilne vrste *zakon* in jo v določenih aspektih primerjati z informativnim besedilom, kot je npr. *pravni učbenik*.

3.1 Funkcionalni stil

Kvaliteta prevoda se med drugim »meri« po točnosti oz. ustreznosti prenesenih informacij originalnega besedila, v pravu pa še zlasti po ustreznosti terminoloških ekvivalentov,

a tudi po izbiri ustreznega stila. Pojem *stil* se pri strokovnih besedilih po svoji naravi bistveno razlikuje od stila literarnih besedil, saj ne predstavlja estetsko-umetniške komponente, temveč se primarno ravna po funkciji besedila (glej Baumann 1992: 47–49) – od tod torej tudi poimenovanje *funkcionalni stil*. Stil je kompleksna celota, skupek elementov, ki med seboj učinkujejo na specifičen način. Stil definirajo tako znotraj- kot tudi zunaj-zejkovni faktorji (npr. področje komunikacije).

Z obravnavo elementov, bistvenih za konstituiranje določenega stila besedilne vrste, bodo v pričujočem prispevku obenem opredeljeni tudi vsi pglavitni elementi, ki določajo neko besedilno vrsto. Pri tem je seveda treba poudariti, da ne bo mogoče zajeti oz. predstaviti vseh prototipičnih elementov besedilne vrste *zakon* in *pravni učbenik*, saj bi za tako raziskavo morali izhajati iz zelo širokega korpusa različnih zakonskih besedil iz različnih pravnih panog in raziskati večje število pravnih učbenikov, prav tako različnih pravnih panog. Zakonska besedila se med seboj namreč razlikujejo tudi po domeni, ki jo normirajo, pri čemer se te razlike ne kažejo zgolj na terminološki ravni, temveč tudi v specifični vsebini. Tako je ustava kot najvišji splošni pravni akt najsplošnejša, veliko manj splošna sta npr. kazenski ali obligacijski zakonik, zelo specifični pa so zakoni, ki urejajo zelo ozko področje (npr. ZUJF). Kljub temu pa imajo normativna oz. zakonska besedila tudi številne prototipične značilnosti, ki bodo obravnavane v nadaljevanju.

3.2 Strukturni kriteriji

3.2.1 Razvoj teme

Pojem *razvoj teme* (nem. *thematische Entfaltung*) je pri Brinkerju (2001: 61) definiran kot miselna izpeljava teme. Ustrezen način razvoja teme zagotavlja semantično koherentnost besedila. Če torej izhajamo iz

teoretičnih temeljev Brinkerja (2001: 65 ff.), lahko rečemo, da gre pri pravnem učbeniku za eksplikativni razvoj teme, pri zakonu pa bi o razvoju teme pravzaprav težko govorili. Recepcija zakonskega besedila je (zlasti s strani laikov) zaradi »pomanjkljive« koherentnosti bistveno otežena; zakoni so namreč niz pravnih pravil, ki med seboj – vsaj na videz – vsebinsko niso povezana.

V nadaljevanju bom skušala na dveh konkretnih primerih prikazati, kako je določeno pravilo predstavljeno v informativnem besedilu in kako je kodificirano v normativnem besedilu:

a) normativno besedilo (zakon):

164. člen BGB¹

Učinek izjave volje zastopnika

(2) Če izjava volja ravnati v tujem imenu ni jasno izražena, se odsotnost volje ravnati v lastnem imenu ne upošteva.²

b) informativno besedilo (pravni učbenik):

Zastopnik mora drugo stranko obvestiti, da nastopa v imenu in za račun zastopanega (načelo razkritja). V primeru dvoma govorimo o poslu v lastnem imenu in za lastni račun.³

Razlika med obema primeroma je več kot očitna. Za normativna besedila je značilen brezoseben stil z uporabo nedoločnih zaimkov, trpnika ter nominalnih struktur, kar vodi v koncizen in zgoščen, a tudi težje razumljiv stil. Po drugi strani pa lahko v informativnem besedilu trpnik deloma nadomestimo s tvornikom, poleg tega gre tu za eksplicitno posredovanje informacij, pogosto podprtih s konkretnimi primeri. Razlike med obema tipoma besedil izhajajo predvsem iz njune funkcije; medtem ko normativna besedila izražajo pravila obnašanja in ravnanja, pri čemer je določena storitev ali opustitev zapovedana, prepovedana ali dovoljena, pa skušajo informativna besedila na bolj ali manj ekspliciten način predstaviti določeno pravno tematiko. Tem bolj generalnim dejstvom

¹ BGB = Bürgerliches Gesetzbuch = Civilni zakonik ZRN.

² Prevod 164. člena BGB v slovenščino. Vir originalnega besedila: <http://dejure.org/gesetze/BGB/164.html>.

³ Prevod besedila iz pravnega učbenika Koziola in Welserja (1995: 162).

lahko na podlagi zgoraj navedenih konkretnih besedil dodamo še naslednje ugotovitve: medtem ko razlaga v informativnem besedilu (b) temelji na navedbi udeleženih oseb (*zastopnik, druga stranka*), so v normativnem besedilu (a) navedeni le abstraktni pojmi (*izjava volje, odsotnost volje*), zaradi česar je besedilo veliko manj oprijemljivo in zato toliko bolj abstraktno.

3.2.2 O (ne)razumljivosti in abstraktnosti pravne norme

Kot uvod v diskusijo o problemu abstraktnosti in razumljivosti navajam izsek iz 10. točke odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije (odločba U-I-64/97): »Eno od temeljnih načel pravne države je, da morajo biti zakonske norme jasne, razumljive in nedvoumne. To velja še posebej za predpise, ki neposredno urejajo pravice in pravni položaj širokega kroga občanov.« Čeprav so taki »splošnejši« zakoni vsakemu državljanu načeloma razumljivi na jezikovni ravni (razen če so formulirani zelo abstraktno – glej npr. 164. člen BGB v poglavju 3.2.1), pa mu praviloma niso na doktrinarni oz. konceptualni ravni (npr. laik težko razume, v čem je bistvena razlika med nemškima pojmomoma *Haftung* in *Gewährleistung*), še bolj pa se zaplete na sistemski ravni, ko je treba pravne pojme znati umestiti v sistem in tako posledično tudi razumeti njihovo medsebojno povezavo. Če ponazorimo na konkretnem primeru iz Kazenskega zakonika RS:

Tatvina
204. člen

(1) Kdor vzame komu tujo premično stvar, da bi si jo protipravno prilastil, se kaznuje z zapornikom do treh let.

Na jezikovni ravni je zgornja definicija kaznivega dejanja *tatvine* preprosta in bolj ali manj razumljiva. Vendar pa goło dejstvo, da oseba A vzame premično stvar osebi B, še ne pomeni, da gre – kot bi morda sklepal laik – za kaznivo dejanje. Da bi prišli do takega sklepa, moramo imeti pred očmi še vrsto dru-

gih pravno relevantnih okoliščin, ki laiku niso enako jasne kot pravniku. Naj jih navedem le nekaj: deliktna sposobnost, obstoj krivde, prištevnost, ali je podana skrajna sila, ali je morda prišlo do zastaranja, ali je prišlo do amnestije ali pomilostitve itn. Razumevanje (skoraj) vsakega pravnega pravila je tako pogojeno s poznavanjem in upoštevanjem vrste drugih pravnih pravil, ki (so)določajo pomen enega ali več sestavin konkretne pravne določbe.⁴

O nerazumljivosti pravnega – zlasti zakonskega – jezika so omembe vredna tudi razmišljanja Iglíčarja (2004: 138): »Splošno znano je, da mora biti pravniško izražanje razumljivo, natančno in strnjeno (koncizno).« Vendar pa so te zahteve pogosto tudi v protislovju, saj je težnja po konciznem izražanju lahko v nasprotju z razumljivostjo besedila. Konciznost izražanja je še posebej pomembna pri splošnih pravnih aktih, saj so norme v teh aktih oblikovane s pomočjo abstrahiranja; ta proces pa zahteva »odmišljanje posamičnih in posebnih značilnosti nekega sklopa družbenih odnosov« (prav tam). Iglíčar poleg potrebe po konciznem načinu izražanja obenem utemeljuje tudi nujnost abstraktne narave pravne norme. Ravno v tem segmentu pa se zakonsko besedilo kot splošni normativni pravni akt bistveno razlikuje od konkretnih normativnih pravnih aktov (npr. pogodbe), še toliko bolj pa seveda od informativnih pravnih besedil.

3.3 Nekatere jezikovne značilnosti zakona in pravnega učbenika

Zaradi specifičnosti tematskega razvoja in zaradi visoke stopnje abstraktnosti so zakonska besedila zelo zahtevna že za stroko, še toliko bolj pa za laike. Čeprav si študenti v sklopu prevajalskega modula predhodno pridobijo ustrezna – vsaj najosnovnejša – strokovna izhodišča, pa imajo pri delu s takimi besedili vendarle precej težav. Kot rečeno, prevedeno besedilo pogosto ne ustreza funkcionalnemu stilu normativnih besedil.

⁴ Za razlago se zahvaljujem doc. dr. Alešu Novaku s Pravne fakultete v Ljubljani.

Zato je pomembno, da jih opozorimo tudi na jezikovne posebnosti takih besedilnih vrst. Abstrakten način izražanja namreč terja določena jezikovna sredstva; nekaj jih bom navedla in zelo na kratko opredelila v nadaljevanju.

3.3.1 Leksikalne posebnosti

Zakoni so pogosto jezikovno izredno zgoščena besedila, kar se odraža tudi pri rabi specifičnih stalnih besednih zvez (kolokacij), ki so lahko sestavljene iz dveh ali več besed, včasih imajo celo obliko stavkov ali celih povedi. Tako lahko npr. v opredelitvi kaznivega dejanja *ropa* samo v eni povedi zasledimo naslednje kolokacije: *vzeti tujo premično stvar; si nekaj protipravno prilastiti, uporabiti silo zoper kakšno osebo, nekому zagroziti z neposrednim napadom na življenje ali telo, nekoga kaznovati z zaporom*. Take besedne zveze so zelo specifične in jih v splošnem jeziku ni zaslediti, zato povzročajo nemalo težav tudi pri prevajanju v materni jezik. Zelo malo priročnikov (slovarjev, glosarjev, terminoloških zbirk) vsebuje tudi področno specifične kolokacije – zlasti v dveh jezikih, zato pri prevajanju praviloma povzročajo kar nekaj preglavic. Stalne besedne zveze seveda zasledimo v vseh pravnih besedilih, se pa tudi razlikujejo glede na besedilno vrsto. Tako so za pogodbe značilne besedne zveze, ki jih drugje ne bomo zasledili, npr.: *pogodbena stranka se zavezuje/soglašata/sta seznanjenju, nekaj prodati po načelu videno – kupljeno, za vse spore v zvezi s pogodbo x je pristojno sodišče y*.

Na leksikalni ravni je treba razlikovati tudi med termini, ki se uporabljajo samo v zakonskih besedilih (nekateri tudi v drugih normativnih besedilih) in so praviloma domačega izvora, ter ustreznimi sinonimnimi izrazi, ki so v rabi v informativnih besedilih (pravnih učbenikih, znanstvenih prispevkih ipd.) ter so latinskega in grškega izvora. Tako imamo sinonimne pare zakonskih in pravnoznanstvenih izrazov, njihova raba pa je vedno vezana na določeno besedilno vrsto ali boljše

besedilni tip: *stvar; določena po vrsti = genus, individualno določena stvar = species, odstop terjatve = cesija, čezmerno prikrajšanje = laesio enormis, povrnitev v prejšnje stanje = naravna restitucija* itn. Pravnim laikom (pre)poznavanje sinonimov povzroča nemalo težav, saj ti večinoma niso kodificirani v priročnikih in je informacije o njih največkrat mogoče zaslediti le v (nekaterih) pravnih učbenikih. V slovarjih, glosarjih, leksikonih, terminoloških zbirkah itn. večinoma dobimo le zakonske termine, ne pa tudi pravnoznanstvenih.

3.3.2 Morfosintaktične posebnosti

Za tvorbo normativnih pravnih besedil veljajo bolj ali manj zavezujoča pravila ali priporočila, ki so marsikje zapisana tudi v obliki t. i. nomotehničnih smernic; tako je Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo leta 2008 izdala publikacijo *Nomotehnične smernice*. V omenjenih smernicah so tudi precej striktna navodila o jezikovni podobi zakonskih besedil, zato bo v nadaljevanju navedenih nekaj njihovih morfosintaktičnih značilnosti. Zaželeno je, da se te značilnosti upoštevajo pri tvorjenju zakonov, pa tudi pri njihovem prevajanju, zlasti v večjezikovnih pravnih sistemih, kot so Švica, Belgija, Kanada in tudi Slovenija (z italijansko in madžarsko manjšino). V informativnih besedilih je izbira morfosintaktičnih značilnosti veliko bolj prepuščena odločitvi avtorja.

a) Nominalizacije

Ne le v nemščini, temveč tudi v slovenščini (kot izrazito glagolskem jeziku) so v normativnih pravnih besedilih zelo pogoste nominalne strukture. Pri prevodih se kaže kar nekaj težav, saj študenti nominalne strukture nemškega originalnega besedila pri prevodu pogosto nadomestijo z verbalnimi (saj so te v slovenščini, zlasti v splošnem jeziku, veliko pogostejše in tudi stilno ustrežnejše), kar pa ne ustreza več funkcionalnemu stilu normativnega besedila. Te težave je še posebej opaziti pri zakonskih besedilih, deloma pa tudi pri pogodbah – čeprav so tu nominalne

strukture vendarle redkejša kot pri zakonih, npr.: *Do plačila celotne kupnine si stranka XYZ pridržuje lastninsko pravico do dobavljenih naprav* (namesto: *Dokler kupnina ni plačana v celoti*).

b) Trpnik

Za normativna besedila je značilen t. i. brezosebni stil, kar se med drugim odraža v rabi brezosebnih zaimkov (*kdor, vsi, nihče* itn.) in trpnika. Zanimivo je, da v slovenski ustavi večinoma zasledimo trpnik z osebno obliko glagola *biti* in *deležnikom na -n/-t*, medtem ko se v Kazenskem zakoniku pogosteje uporabljajo oblike s prostim morfemom *se* in glagolom v povedniku. Če navedem nekaj primerov iz Ustave RS:

Izrednih sodišč ni dovoljeno ustanavljati.

V Sloveniji so vsakomur zagotovljene enake človekove pravice in temeljne svoboščine.

Prisilno delo je prepovedano [...]

Primeri iz Kazenskega zakonika:

Storilec, ki [...], se sme kaznovati mileje [...]

Kazenska odgovornost se uveljavlja zoper osebo s sodbo sodišča, s katero se ji očita, da [...]

c) Čas

Raba sedanjega časa je v predpisih splošna in obvezna. »Teorija poudarja prednost rabe sedanjega časa pri normiranju tako zaradi njegove pomenske 'brezčasnosti' kot tudi zaradi (simboličnega) pomena stabilnosti, ki jo normativno izražanje v sedanjem času v predpisih zagotavlja.« (Nomotehnične smernice 2008: 62 f.) Zakoni se tega priporočila večinoma tudi držijo; izjema so nekateri redki izseki v slovenskem kazenskem zakoniku, ki opredeljujejo kazniva dejanja in so napisani v preteklem času, npr.: *Če je storilec vrnil oškodovancu ukradeno stvar, preden je zvedel, da je uveden kazenski postopek, se mu sme kazni odpustiti.*

4 Sklepne misli

Jezikoslovci si že dolgo časa prizadevajo oblikovati besedilne tipologije, ki bi bile čim splošnejše in bi jih bilo mogoče aplicirati na kar se da veliko število različnih besedil.

A kakor hitro imamo opraviti z določenim strokovnim področjem, je narava jezika, besedil in področja tako specifična, da splošne tipologije večinoma niso ustrezne. Zato jih je treba ali prilagoditi posebnostim stroke ali oblikovati posebne tipologije. Tako se je tudi pri pravnem jeziku že večkrat izkazalo, da to področje potrebuje lastno tipologijo. Pravna besedila lahko v grobem razdelimo v dve skupini – normativna (npr. zakoni, pogodbe, sodbe) ter informativna besedila (npr. znanstveni prispevki, pravni učbeniki). Ta delitev je zelo pomembna tudi pri prevajanju, saj je od besedilnega tipa odvisna poglobljena prevodna strategija, ki je lahko potujitvena: brez prilagajanja ciljni kulturi oz. pravnemu redu (praviloma pri normativnih besedilih) ali podomačitvena: vključuje potrebne prilagoditve naslovniku in ciljni kulturi oz. ciljnemu pravnemu redu (pri informativnih besedilih).

Seveda pa je treba za ustrezno delo z enim ali drugim besedilnim tipom upoštevati tudi zakonitosti posamezne besedilne vrste. Tako se lahko zgodi, da zlasti pri zakonskem besedilu – kot primeru ene najbolj institucionaliziranih besedilnih vrst v pravu – ob neupoštevanju strukturnih, leksikalnih in morfosintaktičnih značilnosti stil hitro zdrsne na raven, ki ne ustreza več tej besedilni vrsti.

V pričujočem članku sem skušala natančneje izpostaviti poglobljene značilnosti *zakona* kot normativnega besedilnega tipa in *pravnega učbenika* kot informativnega besedila. Ker je zakon zelo normirana besedilna vrsta, je veliko lažje opredeljiva, čeprav tako za strokovnjake kot tudi pravne laike (še zlasti prevajalce) iz številnih razlogov zelo zahtevna. Pri pravnem učbeniku pa raba določenih jezikovnih značilnosti variira in je odvisna od avtorjevega stila.

Literatura

BAUMANN, Klaus-Dieter, 1992: *Integrative Fachtextlinguistik. Forum für Fachsprachforschung*. Tübingen: Gunter Narr Verlag.

- BRINKER, Klaus, 2001: *Linguistische Textanalyse. Eine Einführung in Grundbegriffe und Methoden. 5. durchgesehene und ergänzte Auflage.* Berlin: Erich Schmidt Verlag.
- Bürgerliches Gesetzbuch: <http://dejure.org/gesetze/BGB/164.html>.
- CERAR, Miro, 2006: *Temelji prava.* Ljubljana: GV Založba.
- IGLIČAR, Albin, 2004: *Zakonodajni proces z osnovami nomotehnike.* Ljubljana: Pravna fakulteta.
- Kazenski zakonik Republike Slovenije: http://zakonodaja.com/zakoni/v/1/kz_upb1/kz_upb1.
- KOZIOL Helmut, WELSER, Rudolf, 1995: *Grundriß des bürgerlichen Rechts. Band 1: Allgemeiner Teil und Schuldrecht. 10. Aufl.* Wien: Manzsche Verlags- und Universitätsbuchhandlung.
- Nomotehnične smernice*, 2008. Ljubljana: Uradni list.
- REISS, Katharina, ²1983: *Texttyp und Übersetzungsmethode. Der operative Text.* Heidelberg: Julius Gross Verlag.
- ŠARČEVIĆ, Susan, 1997: *New Approach to Legal Translation.* The Hague, London, Boston: Kluwer Law International.
- Ustava Republike Slovenije: <http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/PoliticiSistem/URS/UstavaRepublikeSlovenije/besedilo>.